

Det ligger imidlertid uden for mit Omraade.

Men her er der altsaa Tale om at fastholde saadanne Skatteflygtninge ved deres sociale Pligt overfor den Kommune, hvori de har Ophold i Aar, hvor de har deres Erhverv i disse vanskelige Aar, og hvor de har en Pligt til at deltage i de sociale Udgifter, som særlig disse Aar lægger paa den vedkommende Kommune. Forholdet er jo ofte dette, at i en Kommune, hvor der har været Adgang til at tjene store Rigdomme, kan ogsaa de sociale Byrder, der skyldes Dyrtiden, blive store, og det vilde ikke være rigtigt at begunstige en Skatteflugt bort fra saadanne Kommuner. Hvor man har taget Tidens Goder, maa man ogsaa bære Tidens Byrder. Lovforslaget fastsætter i den Henseende ogsaa, at de Medborgere, der er saa lykkelige at kunne have Ophold ikke blot i en Stad, men ogsaa uden for denne i Villakvarterer og dér nyde Sommerens Behageligheder, i disse Aar maa bære fuld Byrde med dem, der ikke saaledes kan ty ud til en Kommune, hvor Skatten maaske er ringere. Det Princip, som er bragt i Forslag med Hensyn til denne Fastholden af Skatteflygtninge, vil dette Ting sikkert kende. Det er Forskelsbeskatningsprincippet, saaledes som det tidligere er fremsat og udviklet af et Medlem af dette høje Ting.

I Lovforslagets § 10 er det foreslaaet, at Statstilskudet til Hjælpekasserne, som normalt er begrænset til 250,000 Kr., for indeværende og næste Aar skal udvides, saaledes at det, der var Lovens oprindelige Hensigt, at Kommunekassen skulde have $\frac{1}{3}$ af det Tilskud, der af den ydes til Hjælpekassen, kan opnaas. Med andre Ord, Normen $\frac{1}{3}$ af Tilskuddet skal opretholdes og Begrænsningen ved de 250,000 Kr. ophæves. Det er dog kun for disse to Aar.

Som ærede Medlemmer, der har haft Lejlighed til at stifte Bekendtskab med de i Gaar førte Forhandlinger, vil vide, kommer Lovforslaget op til dette Ting kun med Tilslutning fra to Partier, dog saaledes, at de to andre Partier ikke modsatte sig dets Overgang til dette Ting, men undlod at stemme. Disse to andre Partier har imidlertid ikke staaet samlet om et Forslag, tværtimod, der er en overordentlig stor Forskel paa deres Standpunkter. Jeg skal ganske kort nævne denne Forskel, da denne jo for mig har nogen Betydning, naar jeg ser hen til den Fremtid, som venter dette Lovforslag. Venstre i det andet Ting ønskede at give Kommunerne en vidtgaaende og uindskrænket Bemyndigelse til for egen Regning at foretage Foranstaltninger, altsaa uden

Statstilskud. Dette har Højre meget bestemt modsat sig. Venstre har lagt Vægten paa kommunale Tilskud, medens Højre har lagt Vægten paa Statstilskud. Venstre ønsker at fordele Statstilskuddet paa en Maade, som svarer til eller i alt Fald nærmer sig til den i Regeringsforslaget foreslaaede, medens Højre har ønsket det fordelt paa en ganske anden Maade. Med Hensyn til de kommunale Skatters Udskrivning lægger Højre Vægten paa en enkelt Skatteform, nemlig den personlige Kommuneskat, Skatten efter Formue og Lejlighed, medens Venstre ønsker en mekanisk Forhøjelse af samtlige Kommuneskatter, dog saaledes, at de personlige Kommuneskatter kan paalignes saaledes, at bestemte Skatteydere fritages. Dette modsætter Højre sig ganske bestemt. Venstre har i Folketinget taget til Orde for kommunale Udsalg, medens Højre har bekæmpet denne Tanke. Der er saaledes en væsentlig Uoverensstemmelse imellem de to Forslag, og jeg maa erkende, at der mellem Regeringsforslaget og den Stilling, Venstre har taget i det andet Ting, er betydelig mere Tilnærmelse end mellem Regeringens Forslag og Højres. Nu ved jeg naturligvis ikke, hvorledes Partierne vil stille sig her i dette høje Ting, men jeg vil gerne, idet jeg begynder denne Forhandling, have Lov til at sige, hvad jeg sagde nede i det andet høje Ting, at jeg med Hensyn til dette Lovforslag er i en ganske særegen Grad stillet under særlige Forhandlingsvilkaar. Dette er ikke et Lovforslag, om hvilket jeg kan sige, at hvis det ikke affattes efter de Principper, jeg finder rigtige, maa jeg modsætte mig det; saa kan vi udsætte dets Behandling til kommende Aar, og saa kan vi eventuelt lade Vælgerne strides derom. Dette er ikke et Forslag, hvor det afgørende er, at Forslaget affattes paa den bedste Maade, og hvor Tiden for Afgørelsen spiller en mindre Rolle. Dette er et Forslag, som maa afgøres *nu*. Det er et Forslag for den Vinter, vi gaar ind i, og for de Maaneder, der følger derefter. Det er et Forslag, om hvilket jeg tror, at Befolkningen vil haabe og vente, at det skal føres til Ende, inden Rigsdagen vender hjem til Julen, og jeg ser i den Velvillie, hvormed det høje Ting har sat Sagen paa Dagsordenen allerede i Dag, et Udtryk for, at man ogsaa mener det ønskeligt at kunne være færdig med det, inden Julen stunder til. Altsaa, jeg er under disse særlige Forhandlingsvilkaar, at Forslaget maa føres til en Afgørelse, og min Henstilling til de Partier, som i dette høje Ting danner en nødvendig Betingelse for, at Forslaget kan